

FREE **14**
CINEMA

14 IOYNIOY 2012

WHAT KIND OF BIRD ARE YOU?

14 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ
Ο ΕΡΩΤΑΣ
ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

AMERICAN PIE:
REUNION

6 + 1 ΑΠΙΣΤΙΕΣ

ΜΑΝΤΕΨΕ ΠΟΙΟΣ
ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΜΩΡΕ, ΚΟΥΡΑΓΙΟ!

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

14 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #14
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Άγγελος Μαύρου
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου
Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2012 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

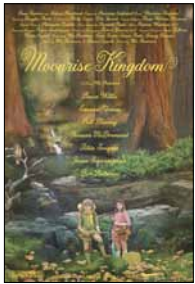
Υπάρχει κάτι ακόμη που δεν έγραφα στα 50 πράγματα που ίσως θα ήθελες να γνωρίζεις για το Γουές Άντερσον (μέσα από ένα αρκετά προσωπικό πρίσμα), το οποίο μπορείς να διαβάσεις και να... δεις στο τμήμα των αφιερωμάτων, στο FREE CINEMA. Συνέβη πριν από το παράξενο περιστατικό με την... ιδιωτική προβολή του «Rushmore».

Συνεργαζόμουν με την εταιρεία που διένειμε (σε VHS τότε...) τις ταινίες της Columbia για την Ελλάδα, γράφοντας ότι μπορούσες να διαβάσεις σ' ένα εξώφυλλο βιντεοκασέτας, από τον ελληνικό τίτλο (σε μετάφραση ή... «τρελά βαφτίσια», όπως μου άρεσε να λέω) έως και τη σύννοψη της ταινίας. Είχα, λοιπόν, στη διάθεσή μου το official screener του «Bottle Rocket» προτού κυκλοφορήσει στο rental, και μαζί τη δυνατότητα ν' ανακαλύψω πρώτος το σκηνοθετικό ντεμπούτο του κυρίου Άντερσον, στο μακρινό κι εξωτικό έτος του 1996! Τότε, σίγουρα δεν μπορούσα να

φανταστώ τα... χτυπήματα της μοίρας που θα συνοδεύονταν από αυτό το όνομα στη μετέπειτα ζωή μου. Σήμερα χαμογελάω μαζί με τις αναμνήσεις που μου φέρνουν. Διάβολε, είχα πιστέψει από την αρχή σε αυτή τη «σχέση». Και χαίρομαι που τη διατηρούμε ακόμη! Με ελαφρές αναταράξεις, σχεδόν ασήμαντες, ευτυχώς.

Η πραγματική μου ευχή για το «Moonrise Kingdom» είναι να το ανακαλύψουν... τα παιδιά! Και να **νοσταλγήσουν** εποχές που δεν έζησαν, όχι για το στερεότυπο της αθωότητας και άλλες τέτοιες παπαριές. Αλλά για τις λιγότερες εξαρτήσεις σε οτιδήποτε artificial, προκάτ και targeted καταναλωτικά. Και μαζί για να αισθανθούν πως κάπου εκεί, στην αφέλεια της νιότης, μπορεί να τους βρει και κάτι που το λέν' αγάπη. Ο Γουές Άντερσον θα τους προσφέρει το κατάλληλο manual γι' αυτό. Ο ίδιος ήταν loser στα παιδικά του χρόνια. Ε, λοιπόν, οι losers το μαθαίνουν καλύτερα το «άθλημα»!

Ηλίας Φραγκούλης

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ (2012)

(MOONRISE KINGDOM)

Είδος

Ρομαντική Περιπέτεια

Σκηνοθεσία

Γουές Άντερσον

Καστ

Τζάρεντ Γκίλμαν,
Κάρα Χέιγουορντ,
Μπρους Γουίλις,
Μπιλ Μάρεϊ,
Φράνσις ΜακΝτόρμαντ,
Έντουαρντ Νόρτον

Διάρκεια

94'

Διανομή

ODEON

του Ηλία Φραγκούλη

Ο Σαμ και η Σούζι «κλέβονται». Είναι δώδεκα ετών. Ο ενήλικος περίγυρός τους πρέπει να τους τιμωρήσει. Και για τα δύο.

Νομίζω πως το ιδανικό κοινό γι' αυτή την ταινία είναι τα παιδιά κάτω των δεκατριών ετών! Συνοδευόμενα από τους γονείς τους, οι οποίοι θα μπορούν (ή θα τολμήσουν, αν θέλεις) να τους «μεταφράζουν» με μια διδακτικά σωστή γλώσσα τι ακριβώς παρακολουθούν, μιας και ο φιλικός κόσμος του Γουές Άντερσον ουδέποτε χαρακτηρίστηκε... παιδιάστικός.

Σκέψου, λοιπόν, μια μάνα ή έναν πατέρα να εξηγεί στο παιδί του πως το «Moonrise Kingdom» (δεν θα επιδιώξω να επαναλάβω τον ελληνικό τίτλο...) είναι ένα «παραμύθι» γραμμένο για την αγάπη και πως όλα όσα πρόκειται να δουν στη μεγάλη οθόνη αφορούν σ' αυτό το μυστηριώδες συναίσθημα, που παίρνει την καλουπωμένη, σαν σε «κουκλόσπιτο» ζωή και τη μεταφέρει στο μεγάλο κόσμο που υπάρχει εκεί έξω, στο μεγάλο άγνωστο της φύσης και την περιπέτεια μιας αληθινής ερωτικής εμπειρίας. Ακούγεται ελαφρά ουτοπικό και αν συνέβαινε ρεαλιστικά, για την πλειοψηφία των σημερινών παιδιών, το αποτέλεσμα φοβούμαι πως δεν θα ήταν το επιθυμητό. Το παιδί, στο τέλος, θα έδερνε το γονιό! Γιατί στην ταινία του Άντερσον, κανένας ανήλικος ήρωας δεν παίζει με το κινητό του, δεν έχει προφίλ στο facebook, δεν «κατεβάζει» ταινίες από το διαδίκτυο και δε συχνάζει σε καφετέριες του κάθε mall ή της κάθε γειτονιάς. Στο «Moonrise Kingdom», το αγόρι γνωρίζει τι θα πει «επιβίωση» σε ένα υπέροχα παρθένο, φυσικό τοπίο, χρησιμοποιώντας τις γνώσεις του ως πρόσκοπος. Και το κορίτσι κουβαλάει μαζί του ένα παλιό πικάπ για 45αρια, μια βαλίτσα με βιβλία του φανταστικού και αντί για κοσμήματα, βολεύεται μ' ένα αυτοσχέδιο ζευγάρι σκουλαρίκια, φτιαγμένο από λίγο σύρμα και δύο νεκρά σκαθάρια. Γιατί **έτσι** θα έπρεπε να είναι ένα δωδεκάχρονο! Ας μην το πούμε παραέξω αυτό, όμως...

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι δύο πιτσιρίκια και το σκάνε και λένε πως αγαπιούνται και πέφτουνε και κάτι γλωσσόφιλα κι εκείνη τριγυρνάει με τα βρακιά της στην παραλία και βάζει και pop δισκάκια κι αν το δεις σε κάνα θερινό, ζήτα αν έχουνε μαλλί της γριάς στο κυλικείο.

Είπαμε, βρισκόμαστε στον κόσμο του Γουές Άντερσον. Τα κάδρα έχουν εκείνη τη συγκεκριμένη συμμετρία του μαγικά ισορροπημένου (σε αντιπαράθεση με το μόνιμα δυσλειτουργικό των καταστάσεων, ειδικά σε ότι αφορά τους ενήλικες), οι αναφορές ανήκουν πάντοτε στα 60's (εδώ με το πλέον ισχυρό άλλοθι της τοποθέτησης της δράσης στο 1965) και, όσο και να θέλει να δηλώνεται αμερικανικό το περιβάλλον, η ευρο-pop και μια ροπή προς τη γαλλική nouvelle vague δανειζουν την κουλτούρα τους στο «περιτύλιγμα». Οι γνώστες της φιλμογραφίας του Άντερσον δε θα χρειαστούν συστάσεις, φυσικά. Οι υπόλοιποι, πάλι, δεν ταιριάζουν, ακριβώς όπως δεν ταιρίαζαν και στο παρελθόν μέσα σ' αυτό το ιδιαίτερο κινηματογραφικό σύμπαν του δημιουργού. Με λόγια απλά, το «Moonrise Kingdom» δε θα αυξήσει τους οπαδούς της δουλειάς του Άντερσον.

Όποιος με ξέρει καλά, γνωρίζει και την αγάπη μου προς τις ταινίες του Γουές Άντερσον. Και θα θέλει κάποιες εξηγήσεις, επειδή

θα αισθάνεται το... μη παραλήρημα! Η ταινία μπορεί να κουβαλάει όλη την... αρρωστημένα τέλεια οπτική που είθισται και ξέρεις πως θα συναντήσεις, όμως, το περιεχόμενο είναι αφελώς... λίγο. Ο Σαμ και η Σούζι δεν ξέρουν ακόμη τι θα πει αγάπη. Δεν έχουν μάθει ακόμη να βάζουν τις γλώσσες μέσα όταν φιλιούνται. Και τα βιβλία που διαβάζει εκείνη, υπάρχουν μονάχα στη φαντασία του Άντερσον! Ο οποίος δήλωσε πως το «Moonrise Kingdom» αποτελεί ένα προσωπικό homage στον δωδεκάχρονο εαυτό του. Επίσης, είπε πως ο χαρακτήρας που τον ενέπνευσε για να δημιουργήσει τη Σούζι ήταν ένα κορίτσι που δε γνώρισε ποτέ τα συναισθήματά του για εκείνη (θα έβαζα και στοίχημα)... Νομίζω πως κάθε νοήμων αναγνώστης έχει πάρει τις απαντήσεις του.

Ίσως το σενάριο του Άντερσον και του Ρόμαν Κόπολα να έπρεπε να εστιάσει λίγο καλύτερα στους ενήλικες ρόλους, που βιώνουν συνειδητά τις μοναξιές τους, παντρεμένοι ή και εργένηδες. Σχηματικά «αντιπαθείς», αλλά

και γοητευτικά αποτυχημένοι ή λυπημένοι, ακόμη και μέσα στο «κουκλόσπιτο» του Άντερσον, οι μεγάλοι της ταινίας μοιάζουν με το δάσκαλο που σε έβαζε πάντα τιμωρία στο σχολείο. Μοιραία, δεν τους δίνεις σημασία. Κι αυτό είναι το πιο ουσιαστικό πρόβλημα του «Moonrise Kingdom», που δεν πάει να σου το παίξει και συμβολιστικό, α λα «Lord of the Flies» έργο ενηλικίωσης με θέμα τη γνωριμία του έρωτα (ευτυχώς), παρά μονάχα ένα αλλόκοτα γοητευτικό πάντρεμα του «παιδικού εικονογραφημένου» με το σχεδόν άψυχο φωτορομάντζο ενός λαϊκού περιοδικού από το παρελθόν. Η αλήθεια είναι πως και τα δύο έχουν τη χάρη τους. Γι' αυτό και τα 94 λεπτά της ταινίας θα σου φανούν σαν όαση. Απλά, δε θα τα αισθανθείς έτσι ακριβώς...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι πιστοί του δημιουργού δεν έχουν λόγο να ανησυχούν. Θα απολαύσουν τις ερμηνείες, την πλανοθεσία, τη φωτογραφία, τα σκηνικά, τις μουσικές, ακόμη και τα credits! Οι υπόλοιποι, μη μυημένοι θεατές, θα απορήσουν με την ελαφρότητα του θέματος και το... γιατί τόσος ντόρος για δύο δωδεκάχρονα. Και οι δύο πλευρές έχουν τα δίκια τους.

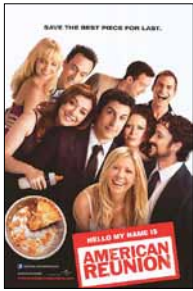
LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

AMERICAN PIE: REUNION (2012)

(AMERICAN REUNION)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Τζον Χέργουιτς,
Χέιντεν Σλόσπεργκ

Καστ

Τζέισον Μπιγκς,
Άλισον Χάνιγκαν,
Σον Γουίλιαμ Σκοτ,
Κρις Κλάιν,
Έντι Κέι Τόμας

Διάρκεια

113'

Διανομή

UIP

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

«Καθωσπρέπει» ενήλικοι πλέον, ο Τζιμ, η Μισέλ, ο Οζ, ο Στίφλερ και τα άλλα παιδιά, παλιμπαιδίζουν εξωφρενικά, επιστρέφοντας στην ιδιαίτερη πατρίδα τους, για να γιορτάσουν το σχολικό τους reunion.

Προσπάθεια αναγέννησης από τις στάχτες, της καριέρας μιας χούφτας ηθοποιών - πάλαι ποτέ νέου, περιζήτητου, χολιγουντιανού αίματος. Αυτή φαντάζει ως η πιο πιθανή αιτία πραγματοποίησης του τρίτου sequel της εφηβικής, αθυρόστομης, ακατάλληλης, αλλά και αναπάντεχα τρυφερής κωμωδίας σκατολογικού χιούμορ. Ταινία φαινόμενο στην εποχής της (τέλη των 90's), το «American Pie» άλλαξε τα δεδομένα στις ρομαντικές κομεντί με ήρωες νεαρούς ενήλικες, μπολιάζοντας τις με τη βλάσφημη κωμική αναρχία που μας άφησαν κληρονομιά σειρές φιλμ σαν εκείνες του «Τρελού Θηριοτροφείου» ή της «Εκδίκησης των Nerds».

Τι νόημα, όμως, έχει αυτό το reunion εν έτει 2012; Καθώς ο Μπεν Στίλερ έχει προ πολλού προκαλέσει υστερικά γέλια, εγκλωβίζοντας κωμικοτραγικά το πέος του σε ένα φερμουάρι («Κάτι Τρέχει με τη Μαίρη»), κάνοντας την εδώ ανάλογη

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είχα πάει κι εγώ σ' ένα reunion, σεξάκι δεν κάναμε, μόνο στις αμερικάνικες ταινίες συμβαίνουν αυτά, για να ξέρεις. Και χεστήκαμε που η γκόμενα με το κλαρίνο βολεύεται με βούρτσες σήμερα, εντάξει;

ατυχία του Μπιγκς με το laptop του να μοιάζει, απλά, πιο... high-tech; Ενώ έχουν ήδη προηγηθεί δύο «Hangover», που εκτροχίασαν με ασύλληπτη (αν και όχι πάντα ξεκαρδιστικά εύστοχη) τόλμη την καθημερινότητα τεσσάρων «καθωσπρέπει» ενηλίκων αντρών; Όταν ο Τζέισον Σίγκελ έχει ήδη βγάλει χωρίς ντροπή ή «ειδικά εφέ» τα... προσόντα του στη φόρα («Όταν με Παράτησε η Σάρα»), χρίζοντας την εν μέρει κουκουλωμένη (από διάφανο καπάκι κατσαρόλας) αποκάλυψη του Μπιγκς κάθε άλλο παρά θαρραλέα, πρωτοφανή ή καινοτόμα; Η απάντηση είναι εύκολη και μια: κανένα! Γιατί αυτό το - σε πρόωρη κρίση μέσης ηλικίας - reunion αναλώνεται σε μια μάταιη προσπάθεια να αποδείξει το αδύνατο: πως μπορεί να είναι πιο αστείο, φρέσκο και ευφάνταστο από τους - μπάσταρδους μεν, αδιαμφισβήτητους δε - κινηματογραφικούς του απογόνους.

Τελικά, αυτό το reunion, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια σειρά (όχι απαραίτητα ταιριαστών και σίγουρα όχι πρωτότυπων) κωμικών επεισοδίων, κατά τα οποία η γνωστή παρέα έρχεται αντιμέτωπη με τη νέα γενιά, κυριολεκτικά ή μεταφορικά (βλέπε το χήρο, πια, πατέρα του Τζιμ/Μπιγκς) εφήβων, που αποζητούν απεγνωσμένα το σεξ. Χάνει έτσι όχι μόνο τους χαρακτήρες των ηρώων του, η

εξέλιξη των οποίων δεν εξερευνάται ούτε στο ελάχιστο, αλλά και την ευκαιρία να δώσει δεύτερη πνοή ζωής στην καριέρα των πρωταγωνιστών του. Η παντελώς διακοσμνητική, περαστική παρουσία των Τάρα Ριντ, Μίνα Σουβάρι και Νατάσα Λιόν, ειδικά, μέχρι και... μήνυση σηκώνει. Για παραπλανητική διαφήμιση (στις αφίσες και όχι μόνο του φιλμ). Τόσο από τις ίδιες τις ηθοποιούς, όσο και από τους θεατές.

EINAI GIA MENA:

Αν είσαι φανατικός του πρωτότυπου «American Pie» και, από τότε μέχρι σήμερα, κλείστηκες σε σπηλιά ή μοναστήρι και έχασες τις κωμικές εξελίξεις στο συγκεκριμένο κινηματογραφικό είδος, ίσως να την κάνεις λαχείο...

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

6 + 1 ΑΠΙΣΤΙΕΣ (2012)

(LES INFIDÈLES)

Είδος

Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Εμμανουέλ Μπερκό,
Φρεντ Καβαγιέ,
Αλεξάντρ Κουρτές,
Ζαν Ντιζαρντέν,
Μισέλ Αζαναβίσιους,
Ερίκ Λαρτιγκό,
Ζιλ Λελούς

Καστ

Ζαν Ντιζαρντέν,
Ζιλ Λελούς,
Γκιγιόμ Κανέ,
Αλεξάντρα Λαμί,
Σαντρίν Κιμπερλέν

Διάρκεια

109'

Διανομή

FEELGOOD

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Σπονδυλωτή κωμωδία, με θέμα την ανδρική απιστία και τα ψέματα των ανδρών για να καλύψουν τα ξενοπηδήματα. Όταν, τελικά, δεν κρύβεται και κάτι άλλο πίσω από αυτά.

Γαλλική και κωμωδία; Πέρα από ελάχιστα δείγματα, που πάνε πολλά χρόνια πίσω, αυτές οι δύο λέξεις δεν ταιριάζουν μαζί με τίποτα. Ούτε κι όταν έχεις για πρωταγωνιστή τον αστραφτερό στο «The Artist» Ζαν Ντιζαρντέν. Η σπονδυλωτή δομή δε διευκολύνει τα πράγματα. Κάθε άλλο. Κάνει τις σκηνές να μοιάζουν με σεξιστικά νούμερα επιθεώρησης στο «Δελφινάριο».

Για να μην πάρει τα πάντα η μπάλα, η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν δύο επεισόδια τα οποία είναι καλοφτιαγμένα και με χιούμορ. Ο Μισέλ Αζαναβίσιους σκηνοθέτησε την απεγνωσμένη προσπάθεια του Ντιζαρντέν σε ένα συνέδριο να ξενοπηδήξει... ό,τι να' ναι, ό,τι κάτσει, για να φάει, τελικά, πόρτα και να γίνει ρεζίλι. Το άλλο καλό επεισόδιο, του βιντεοκλιπ Αλεξάντρ Κουρτές (δικό του το οργιαστικό «Cochon Ville» του Σεμπαστιέν Τεγιέ), καταγράφει τη συνάντηση «Ανώνυμων Άπιστων», όπου κάθε απόπειρα της απογοητευμένης ψυχοθεραπεύτριας να επιβάλει την τάξη, πέφτει στο απόλυτο κενό.

Ό,τι, όμως, καλό κι αν υπάρχει, χάνεται στα χάσματα, τις υπερβολές, το φτηνό χιούμορ και, κυρίως, το ελεεινό φινάλε, με τους Ντιζαρντέν και Λελούς, αφού ανακαλύψουν ότι τελικά δεν είναι απλώς κολλητοί, αλλά γουστάρουν ο ένας τον άλλο (θα δεις και οσκαρικά οπίσθια), να μετατρέπονται σε κραγμένο ζεύγος θηριοδασμάτων στο Λας Βέγκας! Δικηγόρους, άραγε, δεν έχουν οι Siegfried & Roy; Γιορτή θα έκαναν με την ταινία.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δε θέλω να ξέρω τι ήταν αυτό που είδανε τα μάτια μου στο τέλος! Είπαμε, γαλλική κωμωδία, αλλά όχι να παίρνονται κι έτσι! Α πα πααα, λε ξεκολιέρ...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Η καλύτερη στιγμή της παρέας σου είναι όταν λέγονται ανέκδοτα με ξενοπηδήματα ή διασκεδάζεις με την ιδέα δύο ανδρών με προτεραιότητα της ζωής τους ν' ανοίγουν δύο μπούτια γυναικεία; Μια χαρά θα περάσεις. Πρόσεξε μην ξεροκαταπιείς με το φινάλε, όμως.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΜΑΝΤΕΨΕ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ (1967)

(GUESS WHO'S COMING TO DINNER)

Είδος

Κομεντί

Σκηνοθεσία

Στάνλεϊ Κρέιμερ

Καστ

Σπένσερ Τρέισι,
Κάθριν Χέλμπορν,
Σίντνεϊ Πουατιέ,
Κάθριν Χάουτον

Διάρκεια

108'

Διανομή

SEVEN FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Κορίτσι για παντρεία φέρνει τον ευνυπόληπτο γιατρό και υποδειγματικό gentleman, μνηστήρα της, στο πατρικό της, στο Σαν Φρανσίσκο. Για να τον συστήσει στους εύπορους, ανοιχτόμυαλους γονείς της. Έλα, όμως, που ο εν λόγω αρραβωνιαστικός - κελεπούρι είναι μαύρος και τα εν δυνάμει πεθερικά του αρχίζουν να συνειδητοποιούν πως είναι περισσότερο συντηρητικοί απ' ό,τι ήθελαν να πιστεύουν...

Εύστοχο και επίκαιρο, βραβευμένο με δύο Όσκαρ (πρώτου ρόλου για την Χέλμπορν και πρωτότυπου σεναρίου για το Γουίλιαμ Ρος) και υποψήφιο για άλλα οκτώ, κωμικό, αντιρατσιστικό δράμα δωματίου. Όλα αυτά, όμως, στην εποχή του. Τώρα πια φαντάζει υπερβολικά πολιτικά ορθό και (έτσι και αλλιώς, εξ αρχής, ελάχιστα ενδιαφέρον) κινηματογραφικά, άνευ σημασίας. Ζούμε περίεργες εποχές στην Ελλάδα, θα μου πεις: αδιάντροπης ρατσιστικής βίας και ακραίας μισαλλοδοξίας. Συμφωνώ, αλλά τι να σου κάνει μια επανέκδοση ενός μπασταρδεμένου θεατρικού, που καταπιάνεται με μια - σε μεγάλο βαθμό - ξεπερασμένη, εκεί, (ειδικά στο Σαν Φραν-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Πάρλα, πάρλα, πάρλα.
Τσακωνόντουσαν δύο
ώρες για το αν πρέπει να
παντρευτεί το γκομενάκι
με τον αράπη. Ρε, βάλε
ένα τούρκικο, να δεις την
πάλη των τάξεων και την
κατινιά τη γνήσια...

σίκο, όπου εξελίσσεται, ή σε άλλες, ανάλογα προοδευτικές μητροπόλεις των ΗΠΑ), κοινωνική ασθένεια; Πόσο εύστοχη, επίκαιρη και δεικτική μπορεί πραγματικά να γίνει; Καλώς ή κακώς, ελάχιστα.

Σε σύγκριση με αυτό, ακόμα και μια βιαστική, πρόωγη επανέκδοση της «Διόρθωσης» του Θάνου Αναστόπουλου ή τα «Από την Άκρη της Πόλης» και «Όμηρος» του Κωνσταντίνου Γιάνναρη, παρά τις όποιες - σοβαρές ή μη - αδυναμίες τους, θα έμοιαζε πιο λογική, χρήσιμη και καίρια. Ως έχει, αυτή η μάλλον υπερεκτιμημένη... μαντεψιά για την ταυτότητα του βραδινού επισκέπτη, λίγες ουσιαστικές (και ουχί καθαρόαιμα κινηματογραφικές) απολαύσεις προσφέρει: Καλογραμμένους, ακούραστους (βλέπε και ακατάπαυστους) διαλόγους, εξαιρετικές ερμηνείες, προσγειωμένη, ρεαλιστική προσέγγιση της διαχρονικά γνώριμης σύγκρουσης μεταξύ των (ακλόνητα βολεμένων, πλέον) γονιών και των (επαναστατικά ιδεαλιστών, ακόμα)

παιδιών τους. Και την πεποίθηση πως η αυτοκριτική ή ο αυτο-χλευασμός είναι απαραίτητη συνθήκη/αναπόφευκτη αφετηρία για κάθε σημαντική αλλαγή προς το καλύτερο. Σου αρκούν;

EINAI GIA MENA:

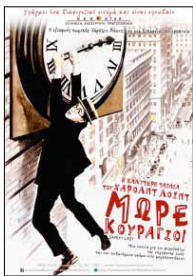
Χρυσουγίτης ή μη, αδιάφορος και, μάλλον, ασυγκίνητος ως θεατής θα φύγεις από αυτό το αξιοπρεπές αντιρατσιστικό δράμα, που δεν κρύβει το χιούμορ, ούτε όμως και τις «θεατροφιλικές» εμμονές ή την ηλικία του. Αχρείαστη επανέκδοση; Ο Τσίπρας θα φταίει...

LINK ME

official trailer

imdb

facebook page

ΜΩΡΕ, ΚΟΥΡΑΓΙΟ! (1923)

(SAFETY LAST!)

Είδος

Ρομαντική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Φρεντ Νιουμάγερ,
Σαμ Τέιλορ

Καστ

Χάρολντ Λόιντ,
Μίλντρεντ Ντέιβις,
Μπιλ Στράδερ,
Νόα Γιανγκ,
Γουέσνκοτ Κλαρκ

Διάρκεια

70'

Διανομή

NEW STAR

του Άγγελου Μαύρου

Επαρχιώτης γίνεται υπαλληλάκος σε πολυκατάστημα του LA, παραμυθιάζει την καλή του ότι είναι ο διευθυντής, κυνηγάει υπερ-μπόνους κάνοντας ατραξιόν το σκαρφάλωμα του μαγαζιού από συγκάτοικο – ακροβάτη και, όταν μπάτσος τρέχει το τσιράκι του, γίνεται αυτός «Δεσμώτης του Ιλίγγου». Πρέπει να πάει... ψηλά – αλλά θα μείνει σώος ή θα «καρφώσει»;

Αιωρείται προβλέψιμα ως love story αναληθειών (κυρίως εξαιτίας του παλαιών αρχών γυναικείου χαρακτήρα). Πιάνεται όχι ανεδαφικά ως σχόλιο στο αμερικάνικο όνειρο (τα μηχανεύματα και τα τολμήματα μιας εργατιάς φτωχοδιαβόλων). Και φτάνει σίγουρα στα ύψη ως θρίλερ αστικής al fresco εκκρεμότητας Οδύσσεια χιούμορ ευτραπέλων, η καλύτερη από τις μη ομιλούσες ταινίες του διοπτροφόρου νούμερο 3 της πρωτεύουσας αμερικανικής φυσικής κωμωδίας, ο οποίος ξεκαρδίζει ακόμα σε σκετς όπως το σούφρωμα από ένα παιδί για όλες τις δουλειές του χαρτονομίσματος που του είχε μόλις «σπρώξει» για να συνεργήσει στην απάτη του ενώπιον της μνηστής ή της καταφυγής μέσα σε δύο κρεμασμένα παλτά μαζί με το φίλο του από τη σπιτονοικοκυρά που ζητάει το νοίκι.

Το «Ραντεβού στον Αέρα» είναι βέβαια στο τελευταίο ημίωρο, οπότε ο Λόιντ βάζει το λήμμα «σασπένς» με την κυριολεκτική του σημασία στο κινηματογραφικό λεξικό και στην περδικούλα του θεατή, υποχρεώνοντας σαδιστικά τον ήρωά του να ανεβαίνει καρτερικά όροφο – όροφο, ελπίζοντας διαρκώς στη σκάντζα, αποφεύγοντας ξεκαρδιστικά πάσης φύσεως κινδυνώδη εμπόδια (περιστέρια, ένα ποντίκι, ένα σκύλο, ένα παράθυρο που πάει πέρα δώθε, σκοινιά κ.ο.κ.) και ρισκάροντας ανά πάσα στιγμή τον κατακρημνισμό του από κάποιο από τα δώδεκα πατώματα ενός κτιρίου, πριν μετατρέψει την αιώρησή του από το λεπτοδείκτη ενός ρολογιού επάνω από το χάσκον κενό και... κοινό της μεγαλούπολης,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μωρέ, μικρό ήτανε, ευτυχώς... Από εκείνα τα βουβά που δεν ξέρω πού τα ξεθάβουν και ποιος θέλει να τα βλέπει. Είναι ένας τυπάκος και σκαρφαλώνει ένα κτίριο στην ψύχρα. 'Ντάξει, μια κοποχολιά την έζησα!

στο διασημότερο οπτικό γκαγκ καρδιο-χτυπιού της πρώτης ηλικίας της Έβδομης Τέχνης - σε μια εποχή κατά την οποία το back projection ήταν ακόμη... επιστημονική φαντασία και έχοντας χάσει τον αντίχειρα και άλλα δύο δάχτυλά του (παιζοντας με έναν εκρηκτικό μηχανισμό που θεωρούσε ψεύτικο στο περιθώριο ενός γυρίσματος!) δύο χρόνια νωρίτερα.

Εδώ, στην κορυφή ενός «ουρανοξύστη» (και όχι μόνο, μιας και ο Λόντ ήταν ήδη μερικές βδομάδες νιόπαντρος με τη μόνιμη συμπρωταγωνίστριά του, Μίλντρεντ Ντέιβις) το Αγόρι κατακτά το Κορίτσι και, έχοντας πατήσει σε πίσσα, αφήνει ανεξίτηλα τα ίχνη της ανδραγαθηματικής ανόδου του στο, κοινωνικό επίσης, οικοδόμημα. Εδώ, στην κορυφή της τέχνης του, ο Χάρολντ Λόντ κατακτά τη Δόξα και έχοντας πατήσει στον Τσάρλι Τσάπλιν και τον Μπάστερ Κίτον (η υπερεκφραστική γκάμα προσώπου και κορμιού ενός - άλλου, πιο «περιθωριακού» - ανθρωπάκου του πρώτου, οι υπερ-φυσικής αγωγής κασκάντες του δεύτερου, το καταφερτζίδικο slapstick χρώση και των δύο), αφήνει

ανεξίτηλα τα ίχνη του στην κινηματογραφική ιστορία. Στη νέα, μετά από μία πάνω – κάτω δεκαετία επανεμφάνιση της ταινίας στα θερινά, το να περιμένετε να δείτε την αναπαλαιωμένη από το Ίδρυμα Χάρολντ Λόντ εκδοχή θα ισοδυναμούσε φυσικά με το να βουτήξετε από ρετιρέ και να επιζήσετε. Ελπίζετε απλώς το δικό σας χουνέρι να μην είναι μία κόπια – ρετάλι ή DVD...

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Οι ακροφοβικοί μακριά, όλοι οι υπόλοιποι (εξοικειωμένοι ή όχι) μ' αυτόν τον «The Artist» του ιλαρού βωβού θα πέσετε κάτω. Από τα γέλια...

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

